

CHUDOKREVNOST

Žvýkáním listů břečťanu od východní zdi stvrzuji
zmar svého členství v rodu Namrholených.

Jsem rád, že jsem vás popudil, teď ještě vytočit:
z loveckého zámečku schodiště, ze skleněného oka
suchého vína sud. A to víno vniveč, komu škoda
nedá spát, ti jistě budou mě pronásledovat, ale aťsi.

Dívejte: teď se zpije vzduch. A teď otevřu dveře –
lehký sem, těžký ven, ale neklopte zrak, pozorujte
zvláště, jak rokoko-červánky zpod větrného pláště,
jak z jejich nahoty káňatům ochabují křídla, jen
běžte, kam ona božská nestoudnost je kydla,
utíkejte je posbírat po lesích a rabujte!

Těším se na váš návrat. Bude kolem páté ranní, až
se v šum letního deště vkrade dravost bytostí světla
s choutkami vrážet blesky do vyhřátých komtes.

Scénu slunce vycházejícího s výkřiky nahrává
rozčepýřený páv. Služka by stahovala, ale seká se jí
sukně. Je už zase na vyprání.